

OKNO DO KRAJE

Magazín Zlínského kraje

říjen 2014 | ročník X

10 Na Lesní čtvrti ve Zlíně se jí nejlépe

12 Květná je nová. A nádherná

Od začátku září je Kroměříž ještě atraktivnější. Po náročné rekonstrukci byla totiž zpřístupněna obnovená Květná zahrada. | Foto: Ivo Hercik

5 Nadílka cyklostezek

Několik důvodů k radosti mají nově cyklisté na Zlínsku.

12 Legenda zůstává?

Kraj i město Zlín chtějí zachovat úroveň rally.

Nejsem pro honbu za medailemi

Petr Gybas

- ✓ Narodil se v r. 1946 ve Zlíně.
- ✓ Mládí prožil v Rackové.
- ✓ Navštěvoval Základní školu v Rackové a v Holešově. V roce 1964 maturoval na Gymnáziu v Holešově.
- ✓ V roce 1967 se přestěhoval do Otrokovic. Pracoval zde ve Svitlu a ve Výzkumném ústavu kožedělném.
- ✓ V roce 1968 na pracovišti výrazně podporoval politiku Pražského jara. Později byl za to propuštěn.
- ✓ Tři roky byl zaměstnán u TJ Jiskra v Otrokovicích, poté se stal správcem nové sportovní haly v místní části Štěrkoviště.
- ✓ Dále pracoval rok jako správce chaty na Třešticích.
- ✓ Po revolučních změnách pracoval počátkem 90. let tři roky jako správce Stadionu mládeže ve Zlíně.
- ✓ Posledních 17 let před odchodem do důchodu pracoval v soukromé firmě ve Zlíně-Loukách. Firma zpracovávala mzdové statistiky.
- ✓ Celý život se věnuje lehké atletice a práci s mládeží.
- ✓ Nyní žije v Otrokovicích, je rozvedený, má tři děti.

Téměř veškerý volný čas věnuje atletice, přípravě a vyhodnocování závodů, tvorbě statistik a práci s mládeží. Petr Gybas.

Kdy vám sport poprvé učaroval?

Bylo to v šesté třídě na pionýrském táboře v Březnici. Skočil jsem tam 3,70 metru do dálky, což tam sice nebyl nejlepší výkon, ale dal mi přesvědčení, že bych mohl být v atletice úspěšný. A rozhodl jsem se, že se jí budu věnovat celoživotně. V Rackové jsem nejdříve hrál fotbal, potom jsem začal běhat. Nakoupil jsem si nějaké knížky, předplatil časopis Atletika, sestavil si tréninkový plán.

A začal jste se zajímat i o své vrstevníky...

Už v Rackové a v sousedních Žeranicích jsem kolem sebe soustředil třicet až padesát dětí a začal jsem jim dělat trenéra. Vyrobili jsme si atletické hřiště a jednou týdně jsme závodili. Bodovali jsme si své žebříčky, zpracovával jsem výsledky do statistik, vytvářel různé závodní a výsledkové listiny a přehledy. Nebyli jsme členy žádné oficiální organizace, neznali jsme pojem dotace. Na každé setkání každý přinesl pětikorunu a z toho jsme si postupně pořizovali sportovní vybavení.

To vám vydrželo v různých formách na celý život a zabralo téměř všechno volný čas.

Ano. Navštívil jsem desítky mistrovských utkání, mítinků, krajských i republikových soustředění. Podařilo se mi vychovat sportovce, kteří byli zvaní na soustředění dorosteneckého národního mužstva a kterým

se později věnovali i úspěšní trenéři celostátního významu. Zároveň to však byly osobnosti, které sport milují, aniž by se hnaly za vrcholovými výkony.

Jakých osobních rekordů jste v životě dosáhl?

Ve skoku do dálky to bylo 6,99 metru, v trojskoku 14,62 metru. Ale neměl jsem trenéra. Dělal jsem to jen pro radost. Nejsem žádný rekordman. Jsem jenom průměrný člověk, který se věnuje sportu pro radost. A také dětem.

Dálka, Třebíč 2010 | Foto: Milena Marčíková

Mnohé organizované sportovní aktivity přece jen směřují k tomu, aby se našli a vychovali špičkoví šampioni, kteří by pak reprezentovali v cizině a na olympiádách...

V tom je právě rozdíl mezi mým přístupem a postojem řady jiných

Jako aktivní senior ...

... vstává denně v 7 hodin, dopoledne stahuje z internetu sportovní výsledky minulého dne z celé ČR,

... asi 10 hodin denně pracuje s počítačem, připravuje soupisky a zápisy pro závody,

... zpracovává statistiky pro Sdružení veteránů ČR,

... 5x týdně dochází na stadion, kde kromě vlastní přípravy trenuje i 89letého svěřence,

... v létě pracuje jako plavčík na koupališti,

... tvoří počítačové programy na pořádání závodů, k spánku uléhá krátce před půlnocí.

trenérů. Jsou trenéři, kteří říkají, že když objeví z tisíce žáků jeden talent, že to stačí. Já prohlašuji, že je lepší, aby těch 999 z tisíce u atletiky zůstalo, i když nebudou dosahovat špičkových výkonů. Z těch, které jsem trénoval, ti nejlepší to dotáhli do širšího národního mužstva. Nejsem příznivec honby za výkony a medailemi. Nikdy jsem nevyhodil z oddílu dítě, i když bylo antitalent.

Téměř půl století se věnujete práci s mladými sportovci. Mění se nějak v čase jejich zájem o sport?

Pozoroval jsem, že v prvních letech po revoluci se dospělí lidé začali honit za penězi a jejich děti zůstávaly bez dozoru na ulici. Naproti sportovišti, kde jsem působil, byla diskotéka a já se zármutkem sledoval mladé lidi, kteří se tam potáceli do rána a přímo na schodech brali drogy. Ale od té doby se situace zase zlepšila. Teď rodiče dají rádi i tisícovku ročně, aby jejich dítě systematicky sportovalo.

Vaší specialitou je kromě aktivního sportování ještě i práce se statistikami, tabulkami a kronikami.

Statistika atletických soutěží mě hodně baví. Dnes všechno zpracovávám na počítači. Věnuji tomu kolem osmi až deseti hodin denně. Pro atletické veterány v Praze jsem dělal tuto práci 17 let. Vedu kroniku atletického oddílu TJ Jiskra Otrokovice. Informace teď zpracovávám v počítačové podobě a posílám webmasterovi, který je dává na internet. A veškerou starší dokumentaci v papírové podobě bych chtěl postupně naskenovat, utřídit a uchovat v digitální formě.

Vojtěch Cekota